

Κυριακή Α' Λουκά στην Ι. Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Στον Ιερό Ναό Αγίου Ευαγγελιστού Λουκά στην τοπική κοινότητα Κάτω Μακρυνού χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, την Κυριακή 27 Σεπτεμβρίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Κηρύσσοντας τον θείο λόγο ανέφερε τα εξής: «Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας συμβουλεύουν, μέσα στον μόχθο και τις δραστηριότητες της καθημερινότητας, να διατηρούμε καθημερινή επαφή με τον λόγο του Ευαγγελίου, την διδασκαλία της πίστεώς μας και το παράδειγμα των Αγίων. Η καρδιακή προσευχή, η μελέτη των βιβλικών και πατερικών κειμένων και η συχνή συμμετοχή στην λατρευτική ζωή της Εκκλησίας μας βοηθούν να παραμένουμε στραμμένοι προς τον Θεό και να μην αφήνουμε την ψυχή μας να απομακρύνεται από την πηγή της ζωής και της χαράς της.

Ιδιαίτέρως επιμένουν οι Άγιοι στην συστηματικότητα: Ούτε μία ημέρα χωρίς

προσευχή, χωρίς μελέτη, χωρίς μνήμη Θεού.

Και αυτό, διότι γνωρίζουν από την πνευματική τους εμπειρία πόσο εύκολα μεταβάλλεται η ανθρώπινη ψυχή και πόσο γρήγορα, όταν δεν τροφοδοτείται από την Χάρη, ψυχραίνεται και παρασύρεται. Τότε ο άνθρωπος αναζητά υποκατάστατα σε πρόσκαιρες χαρές και συνήθειες που, ενώ υπόσχονται να τον χορτάσουν, τον αφήνουν διαρκώς διψασμένο και σταδιακά τον δεσμεύουν. Τότε οι δυνάμεις της ψυχής χάνουν τον προσανατολισμό τους και η ψυχή υποδουλώνεται στα πάθη.

Στην σημερινή Αποστολική περικοπή, ο Απόστολος Παύλος απευθύνεται στους Κορινθίους με πατρική αγάπη και ανησυχία. Τους καλεί να μην θεωρήσουν δεδομένη την μεγάλη δωρεά της Χάριτος που έλαβαν και να μην επιτρέψουν να μείνει ανενεργή μέσα τους: «Ως συνεργάτης του Θεού, λοιπόν, σας παρακαλώ να μην αφήσετε να πάει χαμένα η χάρη του Θεού που δεχθήκατε» (Β Κορ. 6,1).

Ο Παύλος γνωρίζει ότι η Χάρη του Θεού δεν καταργεί την ελευθερία του ανθρώπου. Ο Θεός προσφέρει, αλλά ο άνθρωπος καλείται να ανταποκριθεί. Γι' αυτό και ο Απόστολος δεν αρκείται στην επισήμανση του κινδύνου. Καλεί του Κορινθίους να απομακρυνθούν από καθετί το κοσμικό που μπορεί να τους αποξενώσει από τον Θεό: «Ποιά σχέση μπορεί να έχει η δικαιοσύνη με την ανομία; Ή τί κοινό υπάρχει ανάμεσα στο φως και στο σκοτάδι; Μπορεί να υπάρχουν στον ίδιο τόπο ο ναός του Θεού και ο ναός των ειδώλων; Εσείς είστε ναός του αληθινού Θεού».

Και στην συνέχεια θυμίζει την υπόσχεση του Θεού: «Μην αγγίζετε ακάθαρτο πράγμα, κι εγώ θα σας δεχθώ. Θα είμαι για σας ο Πατέρας, κι εσείς θα είστε γιοι και θυγατέρες μου» (Β Κορ. 6,14-18).

Ο προορισμός του ανθρώπου είναι η αγκαλιά του Θεού Πατέρα. Εκεί βρίσκονται όλα τα αληθινά και γνήσια, όλα όσα ποθεί βαθιά η ανθρώπινη ψυχή. Εκτός από αυτήν την αγκαλιά βρίσκονται τα ψεύτικα υποκατάστατα, οι μάταιες χαρές και οι συνήθειες που μας δεσμεύουν και υποβιβάζουν την ύπαρξή μας, στερώντας της την ελευθερία και το μεγαλείο για τα οποία δημιουργήθηκε.

Γι' αυτό και η περικοπή καταλήγει με τη χαρακτηριστική προτροπή του Αποστόλου: «Αφού λοιπόν, αγαπητοί μου, έχουμε αυτές τις υποσχέσεις, ας καθαρίσουμε τους εαυτούς μας από καθετί που μολύνει το σώμα και την ψυχή. Ας ζήσουμε μια άγια ζωή με φόβο Θεού» (Β Κορ. 7,1).

Σε κάθε εποχή υπάρχουν παγίδες που απειλούν την ελευθερία του ανθρώπου. Πάθη που αρχίζουν με απατηλές υποσχέσεις χαράς και καταλήγουν σε δεσμό, στερώντας σταδιακά την ελευθερία και την αξιοπρέπειά του. Ο άνθρωπος, πολλές φορές, δεν

αντιλαμβάνεται από την αρχή ότι κάτι που επιλέγει ελεύθερα μπορεί, με τον χρόνο, να γίνει εκείνο που τον εξουσιάζει.

Ίσως, ακούγοντας αυτά τα λόγια, ο νους μας να πηγαίνει αποκλειστικά στα μεγάλα και φανερά πάθη: στις εξαρτήσεις από τα ναρκωτικά, το αλκοόλ ή σε άλλες καταστάσεις που ταλαιπωρούν την κοινωνία μας και ιδιαίτερα τα νέα παιδιά.

Υπάρχουν, όμως, και άλλες εξαρτήσεις, πολύ πιο διακριτικές, που δεν τις θεωρούμε καν εξαρτήσεις: Όπως είναι η αδυναμία μας να αποχωριστούμε την οθόνη, η ανάγκη συνεχούς επιβεβαιώσεως, η σύγκριση με τους άλλους, η κατανάλωση χωρίς πραγματική ανάγκη, η αδυναμία να αντέξουμε την σιωπή. Μικρές συνήθειες, που μοιάζουν ασήμαντες, σιγά σιγά όμως μπορούν να καταλάβουν μέσα μας χώρο που δεν τους ανήκει.

Υπάρχουν, βεβαίως, και τα βαθύτερα πάθη που επισημαίνει η ασκητική παράδοση της Εκκλησίας και έχουν ως θεμέλιο τον ανθρώπινο εγωισμό και την αποξένωση από τον Θεό της αγάπης και της ταπεινοφροσύνης: Όπως είναι ο θυμός, η ζήλια, η κακία, η ανάγκη να έχουμε πάντα δίκιο, η προσκόλληση στην άνεση, ο εγωκεντρισμός που μας εμποδίζει να αγαπήσουμε. Είναι τόσο συνηθισμένα όλα αυτά, ώστε να περνούν σχεδόν απαρατήρητα. Είναι, όμως υπαρκτά και επίμονα. Και ακριβώς επειδή συχνά τα θεωρούμε αυτονόητα και δεδομένα του ανθρώπινου χαρακτήρος, μπορεί να μην αντιλαμβανόμαστε ότι έχουν γίνει δεσμά και μας μολύνουν.

Αυτό ακριβώς μας καλεί να εξετάσουμε ο λόγος του Αποστόλου Παύλου: όχι μόνο τα μεγάλα και φανερά πάθη μας, αλλά και εκείνα τα μικρά που φωλιάζουν αθόρυβα στην καθημερινότητά μας.

Η πνευματική ζωή δεν είναι απλώς η προσπάθεια να αποφύγουμε τα «μεγάλα αμαρτήματα». Είναι ένας αγώνας να ελευθερωθούμε από όλα εκείνα που καταλαμβάνουν μέσα μας περισσότερο χώρο από όσο τους ανήκει. Να μπορούμε να αποχωριζόμαστε, να σιωπούμε, να περιμένουμε, να λέμε: «Δεν το χρειάζομαι». Να μπορούμε να αφήνουμε ακόμη και κάτι που μας αρέσει, όταν διαπιστώνουμε ότι εκείνο δεν μας αφήνει πλέον ελεύθερους.

Ίσως, τελικά, αυτό να σημαίνει και το «καθαρίσωμεν εαυτούς»: να ανοίξουμε χώρο μέσα μας για τον Θεό και να απομακρύνουμε όχι μόνο όσα είναι μεγάλα και φανερά, αλλά και όσα, μικρά και καθημερινά, έχουν καταλάβει σιγά σιγά την καρδιά μας.

Αυτή την ελευθερία έρχεται να μας προσφέρει η ζωή της Εκκλησίας. Η προσκόλληση στον Θεό και στο πανάγιο θέλημά Του γίνεται συγχρόνως η

απεξάρτησή μας από όσα μας δεσμεύουν. Δεν πρόκειται για μια απλή προσπάθεια αυτοβελτιώσεως. Είναι ένας αγώνας στον οποίο ο άνθρωπος δεν μένει μόνος. Όταν στρέφεται προς τον Θεό, η Χάρη Του γίνεται δύναμη ανακαινιστική και ο ίδιος ο Θεός σπεύδει να συμπορευθεί, να παρηγορήσει και να ενδυναμώσει το παιδί Του.

Τότε η ψυχή αρχίζει και πάλι να ανασαίνει. Τότε ο άνθρωπος ανακαλύπτει ότι η αληθινή χαρά δεν βρίσκεται σε όσα τον υποδουλώνουν, αλλά σε Εκείνον που τον ελευθερώνει και τον καλεί να ζήσει μαζί Του μια ζωή γεμάτη νόημα και αγάπη. Τότε γινόμαστε άξιοι της Χάριτος που λάβαμε.

Η πίστη και ο πνευματικός αγώνας αποτελούν τα ισχυρά όπλα του Χριστιανού, προκειμένου να αφήνει διαρκώς πίσω του ο,τι τον υποβιβάζει και τον μολύνει. Αυτά τα δύο διατηρούν ανοιχτό τον δρόμο συναντήσεως με Εκείνον, ο Οποίος αποτελεί την αδαπάνητη πηγή αγιασμού «ψυχής τε και σώματος», από την οποία, ο καθένας από εμάς, είναι σε θέση να αντλεί διαρκώς νάματα χαράς και ευφροσύνης».

Κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος τέλεσε το τεσσαρακονθήμερο Ιερό Μνημόσυνο του αιμνήστου Σπυρίδωνος Ζήση, κατά σάρκα πατρός του Αρχιμ. Νικηφόρου Ζήση, Προϊσταμένου του Ιερού Μητροπολιτικού Ναού Αγίου Σπυρίδωνος Ιεράς Πόλεως Μεσολογγίου, ευχόμενος υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του.

Μεταξύ του πλήθους των πιστών που συμμετείχαν στην Θεία Λειτουργία ήταν ο Δήμαρχος Αγρινίου κ. Γεώργιος Παπαναστασίου.

[Δείτε ΕΔΩ περισσότερες φωτογραφίες](#)